

Arrest

nr. 271 924 van 26 april 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X - X,
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarige dochter X,
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter X, en X, die allen verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, hebben ingediend op 25 november 2021 tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2021 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2022.

Gezien het uitstel dat werd verleend ter zitting van 16 maart 2022 naar de zitting van 13 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. DUCHEZ *loco* advocaat E. DE WAGTER en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 20 november 2019, en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 29 november 2019.

1.2. Op 25 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 256 542 van 15 juni 2021 werden verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Zonder België te verlaten dienen verzoekers op 15 september 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 november 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissingen waarbij de aanvragen van verzoekers niet-ontvankelijk worden verklaard (volgend verzoek). Dit zijn de bestreden beslissingen:

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van mevrouw J.C.V.H., eerste verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren te San Carlos de Guaroa (dep. Meta). Qua scholing hebt u uw middelbare school afgemaakt en een opleiding sociaal werk gevolgd. U was steeds werkzaam als leraar bij het ICBF, een overheidsprogramma ter ondersteuning van kwetsbare kinderen en zwangere vrouwen. Verder verkeert u in een relatie met E. A. S. G. (CG 19/xxxx; OV xxx), tevens gemeenteraadslid in San Carlos de Guaroa voor de centumpartij Cambio Radical. Samen hebben jullie één dochter, L. M. S. J. (°2005). Uw partner heeft tevens een zoon uit een vorige relatie, E. A. S. A. (°1998; 19/xxxx; OV xxx).

U groeide op in San Martin de los Llanos (dep. Meta), een gemeente niet zo ver van uw geboorteplaats. Daar woonde u samen met uw vader, grootmoeder en oom L. en diens kinderen op jullie familielandgoed. Op 27 december 2002, toen u nog een tiener was, werd uw gezin benaderd door een paramilitaire groepering die hun toenmalig territorium wilde uitbreiden. Hoewel het toen bij woorden bleef, werden jullie allen verjaagd van jullie gronden, en dienden jullie zich te hervestigen in San Carlos de Guaroa. Ongeveer twee jaar later, in 2005, keerde uw oom L. terug naar de landerijen maar dit bleek uiteindelijk tevergeefs, want in 2007 werd hij opnieuw weggejaagd door de paramilitairen. In 2014 begon hij een procedure om de desbetreffende gronden en de bijhorende eigendomsakte terug te verwerven, ditmaal deed hij dat samen met uw vader. Hiertoe legden zij dat zelfde jaar beiden verklaringen af bij een gemeentelijke dienst; u en uw zus deden dat ook in 2015. Het proces sleepte zeer lang aan. Pas eind juli 2019 werden jullie allen opgeroepen voor een hoorzitting in Villavicencio (dep. Meta) die deel uitmaakte van de procedure, waar jullie de rechter alles vertelden wat jullie wisten omtrent de gronden. Een definitieve beslissing kregen jullie toen echter nog niet.

In 2018 wilde u samen met uw gezinsleden een toeristische reis te ondernemen naar de Verenigde Staten. Echter, doordat jullie visumaanvraag geweigerd werd bij de Amerikaanse ambassade in Bogotá, dienden deze reisplannen te worden gestaakt.

Op 14 augustus 2019, twintig dagen na de hoorzitting, ontving uw vader een telefoonoproep met dreigementen. Op 15 augustus 2019, ontving u zelf ook een onbekend dreigetelefoontje. De andere persoon was een man die zei “dat hij wist waar jullie woonden, waar u, uw man en uw stiefzoon werkten en waar uw dochter naar school ging” en “dat een van jullie het ging bekopen met de dood omdat uw vader een verklaring had afgelegd voor zijn grond”. Nog voor u iets kon zeggen, hing uw correspondent op. Wel kon u het telefoongesprek opnemen via een speciale app op uw gsm die u gebruikt voor uw werk. Onmiddellijk na de dreigoproep ontving u een tekstbericht van een onbekend nummer, waarin nog eens stond “dat iemand het zou bekopen”.

's Anderendaags begaf u zich naar het parket (Fiscalia) om aangifte te doen van de bedreigingen. Daar gaven zij u enerzijds aanbevelingen mee om jullie in veiligheid te stellen (zo liet u bijv. achteraf uw dochter niet meer naar school gaan); anderzijds verzekerde het parket dat zij een attest gingen overmaken aan de politie zodoende bewaking voor jullie te organiseren. Van dat laatste is echter nooit iets in huis gekomen. Wanneer u na 7 à 10 dagen nog steeds niets hoorde van de politie, kaartte u dit aan bij de advocaat van u oom, die u op zijn beurt aanraadde om de UNP (Unidad Nacional de Proteccion) te raadplegen en zo toch beschermingsmaatregelen te bekomen. Hiertoe riep u de hulp in van een gemeentebeambte, die voor u de invulformulieren van de UNP vervulde en vervolgens op zijn beurt aan de UNP overmaakte. Uw vader vroeg eveneens bescherming aan bij de UNP. Hoewel hij een positief antwoord van hen ontving en er hem bij wijze van maatregel een telefoon bezorgd werd, hoorde u zelf niets meer van eerder vernoemde instantie. U vindt trouwens dat het geven van een telefoon niet volstaat qua bescherming. Door dit alles besloot u dat het beter was om Colombia te verlaten en met het hele gezin naar België te vluchten, waar uw schoonzus A. M. G. (OV xxxx)

woonachtig is. U diende uw ontslag in op uw werk en vervulde uw opzegperiode, die tot 30 september 2019 in beslag nam. Uw dochters gingen reeds niet meer naar school en ook uw man en uw stiefzoon gingen niet meer werken. Met behulp van uw ontslagpremie, de verkoop van uw wagen en twee motorfietsen en tot slot wat financiële bijstand van uw schoonzus, konden jullie de vliegtickets naar België bekostigen. Vervolgens trokken jullie allen op 29 oktober 2019 naar het huis van uw schoonouders in Roldanillo (dep. Valle de Cauca).

De reis naar België was oorspronkelijk gepland op 18 november 2019, maar door een technisch defect van het vliegtuig, werd jullie vlucht met één dag uitgesteld. Op 19 november 2019 vloog u dan samen met uw partner, stiefzoon en dochter van Cali via Madrid naar Brussel, waar jullie op 20 november 2019 arriveerden. Zes dagen later, op 26 november 2019, wendden jullie zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dienden jullie er allen een eerste verzoek om internationale bescherming in.

In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u te worden gedood door de paramilitairen. Voor wat betreft uw partner, uw stiefzoon en uw minderjarige dochter vreest u hetzelfde.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: uw internationaal paspoort en dat van uw dochter, partner en stiefzoon (originelen gezien), een aangifte bij het parket d.d. 16/08/2019 met bijhorend beschermingsbevel (kopieën), schermopnames van twee dreigberichten (kopieën), een e-mail van de UNP d.d. 29/08/2019 (kopie), invulformulieren van de UNP d.d. 08/10/2019 (kopieën), invulformulieren voor het Slachtoffereenheid (Unidad para las Víctimas) d.d. 09/06/2015 (kopieën), een uittreksel uit het register van de Slachtoffereenheid (kopie), twee resoluties van de Slachtoffereenheid d.d. 05/02/2015 en 14/11/2015 (kopieën), een notariële akte van samenleven (kopie), een e-mail van uw gemeente aan de UNP d.d. 08/10/2019 (kopie), een folder over beschermingsmaatregelen van de UNP (kopie) en, tot slot, een CD-rom met een geluidsopname van een dreigtelefoontje.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 26 februari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest 256452 van 15 juni 2021 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een gelijkaardige beslissing, erop wijzend dat er geen geloof kan worden gehecht aan de hoorzitting i.v.m. landrestitutie in 2019 en de daaruit volgende bedreigingen. Jullie dienden geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten, dienden u, uw partner en uw stiefzoon op 15 september 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U beweert hierbij enerzijds nog een risico te lopen in Colombia omwille van dezelfde problematiek die u in uw eerste verzoek aanhaalde. Anderzijds verklaart u dat u op 6 mei 2021 in Brussel geprotesteerd heeft tegen de Colombiaanse overheid omwille van de belastingverhoging en het nadelige gezondheidssysteem aldaar. Er circuleerden nadien foto's van u en uw dochter tijdens dit protest, hetgeen in uw land niet aanvaardbaar is en eveneens in uw hoofde een risico vormt. Mocht u terugkeren naar Colombia, vreest u te worden gedood. Voor uw minderjarige dochter vreest u hetzelfde. Zij kampt momenteel met stress en fysieke klachten.

Ter ondersteuning van dit tweede verzoek legde u de volgende documenten voor: rapporten van de Colombiaanse Defensoría del Pueblo over uw voormalige regio, persartikelen over de gewapende groeperingen en paramilitairen in het departement Meta en in Colombia, het rapport "Hechos Victimizantes" over de slachtoffers van het gewapend conflict in uw land, de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van Cedoca (CGVS), uw internationaal paspoort (kopie), het paspoort van uw dochter (kopie) en documenten over de gezondheidstoestand van uw dochter (kopieën).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij

voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben het relaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet (nl. bedreigingen van de paramilitairen van de gaitanistas t.g.v. een hoorzitting voor landrestitutie in juli 2019), moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werden bevestigd. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Het gegeven dat u en uw gezinsleden naar aanleiding van uw huidig verzoek gewoon nog eens verwijzen naar en volharden in diezelfde asielmotieven, zonder meer, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid (verklaring volgend verzoek, vraag 16; verklaring volgend verzoek 19/xxxZ, vraag 16; verklaring volgend verzoek 19/xxxZ, vraag 16).

Wat voorts betreft jullie verklaring over het protest in Brussel omwille van de situatie in Colombia (i.e. aanhoudende protesten t.g.v. een belastingverhoging, het gezondheidssysteem, prijsstijgingen en de vermeende corruptie aldaar) en waaraan u, uw echtgenoot, uw dochter en uw stiefzoon op 6 mei 2021 zouden hebben deelgenomen, merkt het CGVS op dat hieruit geenszins een gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade kan worden afgeleid (verklaring volgend verzoek, vraag 17; verklaring volgend verzoek 19/xxxZ, vraag 17; verklaring volgend verzoek 19/xxxZ, vraag 17). Immers lijkt dergelijke repressie waarnaar jullie verwijzen vooral te kaderen in een algemene context in jullie land van herkomst op het moment van jullie beroepsprocedure bij de RvV, waar jullie dus zelf niet bij betrokken waren en die jullie overigens ook niet aanhalen als grond voor jullie tweede verzoek om internationale bescherming (verklaring volgend verzoek, vraag 16; verklaring volgend verzoek 19/xxxZ, vraag 16; verklaring volgend verzoek 19/xxxZ, vraag 16). Betreffende de algemene situatie in Colombia wenst het CGVS te verwijzen naar de paragrafen verderop in deze beslissing. Het loutere gegeven dat u, uw dochter en uw stiefzoon eenmaal in Brussel zijn gaan protesteren tegen het Colombiaanse beleid en dat jullie drie vereeuwigd zouden zijn in één of meerdere foto's, verandert daar niets aan. Nergens uit jullie verklaringen blijkt immers dat jullie enige problemen of hinder ervaren hebben ten gevolge van jullie aanwezigheid aldaar, noch halen jullie enige problemen aan die jullie familieleden in Colombia zouden hebben gekend specifiek door deze protestactie. Er kan bovendien niet worden ingezien hoe de Colombiaanse overheid überhaupt gealarmeerd zou moeten zijn omwille van jullie eenmalige aanwezigheid op een evenement dat maanden geleden plaatsvond op een plek zo'n duizenden kilometer van hen vandaan, evenmin tonen jullie doorheen jullie verklaringen of en hoe enkele foto's van jullie in Brussel hen een steen in de weg zouden leggen. Dit betreffen trouwens allemaal blote beweringen daar u, noch uw stiefzoon, noch uw man deze foto's waarvan sprake hebben ingediend. Kortom, dat jullie gevaar zouden lopen omdat er foto's zouden circuleren van u, uw dochter en uw stiefzoon op een protestactie in Brussel, zijn volkomen blote beweringen gebaseerd op pure speculatie, die géén aanleiding vormen voor de toekenning van internationale bescherming (verklaring volgend verzoek, vraag 16; verklaring volgend verzoek 19/xxxZ, vraag 16; verklaring volgend verzoek 19/xxxZ, vraag 16).

U en uw partner wijzen tot slot op het gegeven dat jullie dochter kampt met stress en fysieke klachten (in het bijzonder epilepsieaanvallen, migraine en lastige menstruaties) ten gevolge van jullie negatieve beslissing en jullie lijken dit te staven met een stapel ziekenhuisdocumenten (verklaring volgend verzoek, vraag 22; verklaring volgend verzoek 19/26924Z, vraag 22). Hoe betreurenswaardig ook, wenst het CGVS aan te stippen dat de medische toestand van jullie dochter in casu irrelevant is voor de beoordeling van jullie nood aan internationale bescherming. Indien jullie menen dat deze fysieke klachten een verblijfrechtelijke status rechtvaardigen, dienen jullie zich te richten tot de daartoe geijkte procedure, d.i. een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De tot nu toe onbesproken documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Uw internationaal paspoort, alsook de exemplaren van uw echtgenoot, stiefzoon en dochter, bieden zicht op jullie nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan. Verder zijn de verschillende algemene rapporten en nieuwsberichten illustratief voor een algemene situatie in jullie land van herkomst en/of de regio waar jullie gewoond hebben, maar deze hebben geen betrekking op jullie individuele persoon.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met

art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Volledigheidshalve wenst het CGVS aan te stippen dat er ook in hoofde van uw echtgenoot E. A. S. G. (CG 19/xxxZ; OV xxx) en uw stiefzoon E. A. S. A. (19/xxxZ; OV xxx) een niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen in hoofde van S.G.E.A., tweede verzoeker en partner van eerste verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren te Roldanillo (dep. Valle del Cauca). U ging naar school tot u 15 jaar oud was. U was steeds werkzaam als bestuurder van graafmachines.

De door u naar voren geschoven asielmotieven zijn identiek aan deze van uw partner:

“(…)”

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 26 februari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest 256452 van 15 juni 2021 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een gelijkaardige beslissing, erop wijzend dat er geen geloof kan worden gehecht aan de hoorzitting i.v.m. landrestitutie in 2019 en de daaruit volgende bedreigingen. Jullie dienden geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten, dienden u, uw partner en uw zoon op 15 september 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaart hierbij dat u opnieuw asiel aanvraagt omwille van hetzelfde motief, namelijk doodsb bedreigingen door de gewapende groepen. U wijst tevens op uw deelname aan een protest in Brussel op 6 mei 2021 tegen de corruptie in Colombia, waarbij foto's werden genomen van uw vrouw en uw dochter. In geval van een terugkeer naar uw land vreest u te worden gedood door de paramilitaire groepen aldaar. In hoofde van uw dochter vreest u hetzelfde. Zij lijdt momenteel aan stress en fysieke klachten.

Ter ondersteuning van dit tweede verzoek legde u de volgende documenten voor: rapporten van de Colombiaanse Defensoría del Pueblo over uw voormalige regio, persartikelen over de gewapende groeperingen en paramilitairen in het departement Meta en in Colombia, het rapport “Hechos Victimizantes” over de slachtoffers van het gewapend conflict in uw land, de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van Cedoca (CGVS) en uw internationaal paspoort (kopie).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gezien de door u naar voren geschoven asielmotieven identiek zijn aan die van uw partner, wordt aan u identiek dezelfde beslissing betekend, die u hieronder kunt lezen:

“(…) (overname motieven eerste verzoekster)”

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet

automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Volledigheidshalve wenst het CGVS aan te stippen dat er ook in hoofde van uw echtgenote V. H. J. C. (CG 19/xxxZ; OV xxxx) en uw stiefzoon E. A. S. A. (19/xxxZ; OV xxx) een niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen in hoofde van S.A.E.A., derde verzoeker en zoon van tweede verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren te San Carlos de Guaroa (dep. Meta). Qua scholing hebt u uw middelbaar onderwijs afgerond, waarna u een opleiding volgde om met zware machines te leren werken. Daarna begon u te werken bij een graafbedrijf genaamd Trans San Cagua. U had in Colombia een relatie, maar die bevindt zich nu in een kritische fase vanwege de afstand.

De door u naar voren geschoven asielmotieven zijn identiek aan deze van uw stiefmoeder V. H. J. C. (CG 19/xxx; OV xxx):

"(...)"

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 26 februari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest 256452 van 15 juni 2021 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een gelijkaardige beslissing, erop wijzend dat er geen geloof kan worden gehecht aan de hoorzitting i.v.m. landrestitutie in 2019 en de daaruit volgende bedreigingen. Jullie dienden geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten, dienden u, uw vader en uw stiefmoeder op 15 september 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U meent dat u in Colombia nog steeds hetzelfde gevaar loopt zoals u in uw vorige verzoek heeft uitgelegd. Daarnaast verklaart u op 6 mei 2021 te hebben deelgenomen aan een protest in Brussel tegen de Colombiaanse overheid, de corruptie en de prijsstijgingen aldaar. U bent in het bezit van een of meerdere foto's van uzelf tijdens deze protestactie en stelt dat u omwille hiervan gevaar loopt. Verder legt u uit dat paramilitairen en criminele groeperingen in uw land aan terrein gewonnen hebben, dat de politie er corrupt is en ook dat uw regio van oorsprong, Meta, ondertussen een rode zone geworden is. Mocht u terugkeren naar Colombia, vreest u te worden vermoord.

Ter ondersteuning van dit tweede verzoek legde u de volgende documenten voor: rapporten van de Colombiaanse Defensoría del Pueblo over uw voormalige regio, persartikelen over de gewapende groeperingen en paramilitairen in het departement Meta en in Colombia, het rapport "Hechos Victimizantes" over de slachtoffers van het gewapend conflict in uw land, de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van Cedoca (CGVS) en uw internationaal paspoort (kopie).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gezien de door u naar voren geschoven asielmotieven identiek zijn aan die van uw stiefmoeder, wordt aan u identiek dezelfde beslissing betekend, die u hieronder kunt lezen:

"(...) overname motieven eerste verzoekster"

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere

rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Volledigheidshalve wenst het CGVS aan te stippen dat er ook in hoofde van uw stiefmoeder V. H. J. C. (CG 19/xxxxZ; OV xxxx) en uw vader E. A. S. G. (19/xxxxZ; OV xxx) een niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Zij menen dat zij wel nieuwe elementen hebben voorgelegd. Verzoekers verwijzen ook naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en voeren aan dat zij stukken hebben voorgelegd die betrekking hebben op feiten/situaties die zich na de laatste fase van de procedure hebben voorgedaan, ter staving van hun beweringen over de ernstige situatie in Colombia en meer bepaald in het departement Meta. Verzoekers menen dat het niet opgaat te stellen dat er in Meta geen gewapend conflict is. Uit stuk 9 dat zij bij het verzoekschrift voegen, blijkt dat er gewapende groepen actief zijn. Er moet dus volgens verzoekers worden onderzocht of er nieuwe elementen aanwezig zijn in de zin van artikel 51/8, lid 1 van de Vreemdelingenwet.

Inzake de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stellen zij onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie *Elgafaji* van 17 februari 2009 (C-465/07), dat het vereiste niveau van willekeurig geweld lager is naarmate de verzoeker meer kan aantonen dat hij specifiek wordt geraakt door elementen van zijn persoonlijke situatie. Verzoekers wijzen erop dat zij hebben bewezen dat er bedreigingen werden geuit aan hun adres, gestaafd door berichten en telefoongesprekken.

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken die verband houden met hun verzoeken om internationale bescherming:

- het rapport “Hechos Victimizantes”, in het Spaans, ongedateerd met gedeeltelijke vertaling (stuk 6);
- een persartikel van Swissinfo.ch in het Spaans, ongedateerd en niet vertaald (stuk 7a);
- een internetartikel “Mapa actual de guerra en Colombia: Conflictos y alianzas entre disidentes, ELN y paramilitares » van 30 juni 2021 van Voces RCN (stuk 7a) met gedeeltelijke vertaling;
- een internetartikel van swissinfo.ch van 1 juli 2021 “Hubo presencia de paramilitares en 27 ciudades durante protestas en Colombia” (stuk 7b) met vertaling;
- een bericht van het *Defensoria del Pueblo van Colombia* van 14 juli 2020 van 11 bladzijden “referencia: ALERTA TEMPRANA N° 031-2020, DE IMMINENCIA por la situación de Riesgo de los habitantes de la totalidad del perímetro del casco urbano del municipio San Martín de los Llanos (Meta) (...)” in het Spaans met gedeeltelijke vertaling (stuk 8);
- een internetartikel van EE van 5 oktober 2021 “Los focos del conflicto armado en Colombia durante el 2020 según Indepaz” in het Spaans zonder vertaling (stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.3.3. Waar verzoekers artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet citeren, blijkt dat zij een oude versie van dit artikel bedoelen. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zoals het nu luidt, handelt over *“nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de verzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen”*. De verwijzing naar een oude versie van deze bepaling is bijgevolg niet-ontvankelijk.

2.3.4. Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoekers' eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot weigeringen van de vluchtelingenstatus en weigeringen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan de ontvangen bedreigingen en aan hun verklaringen over aangiftes bij het openbaar ministerie en bij de UNP.

Verzoekers gingen in beroep tegen deze beslissingen. Bij arrest nr. 256 542 van 15 juni 2021 oordeelde de Raad eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging en er evenmin in hun hoofde zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers' huidig volgende verzoek om internationale bescherming wordt middels de bestreden beslissingen niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

(i) met betrekking tot de verklaringen die verzoekster aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op het relaas dat ze in het kader van haar vorig verzoek heeft uiteengezet (bedreigingen van de paramilitairen), werd haar vorig verzoek door het CGVS afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd; het gegeven dat verzoekster en haar gezinsleden naar aanleiding van hun huidig verzoek nog eens verwijzen naar en volharden in diezelfde asielmotieven, wijzigt hier niets aan en doet geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid;

(ii) inzake hun verklaringen over het protest in Brussel omwille van de situatie in Colombia waaraan verzoekers op 6 mei 2021 zouden hebben deelgenomen, wordt opgemerkt dat hieruit geenszins een gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade kan worden afgeleid; de repressie waarnaar verzoekers verwijzen, lijkt vooral te kaderen in de algemene context in het land van herkomst op het moment van de beroepsprocedure bij de Raad, waar verzoekers dus zelf niet bij betrokken waren en die ze overigens ook niet aanhalen als grond voor hun volgend verzoek; het loutere feit dat verzoekers zouden voorkomen op foto's verandert hier niets aan; nergens uit hun verklaringen blijkt dat ze enige problemen of hinder ervaren hebben ten gevolge van hun aanwezigheid daar, noch halen ze enige problemen aan die hun familieleden in Colombia zouden hebben gekend specifiek door deze protestactie; er kan bovendien niet worden ingezien hoe de Colombiaanse overheid gealarmeerd zou moeten zijn omwille van hun eenmalige aanwezigheid op een evenement dat maanden geleden plaatsvond op een plek duizenden kilometers van hen vandaan, evenmin tonen ze doorheen hun verklaringen aan of en hoe enkele foto's van hen in Brussel hen een steen in de weg zouden leggen; bovendien betreffen dit blote beweringen daar verzoekster, noch haar man noch haar stiefzoon de foto's waarvan sprake hebben ingediend; het zijn bijgevolg blote beweringen dat ze gevaar zouden lopen omdat er foto's zouden circuleren van hen op een protestactie in Brussel, deze kunnen geen aanleiding vormen voor de toekenning van internationale bescherming;

(iii) dat de dochter van eerste en tweede verzoekers kampt met stress en fysieke klachten ten gevolge van de negatieve beslissingen en ze documenten in dit verband voorleggen, houdt geen verband met de

beoordeling van de nood aan internationale bescherming, ze kunnen zich beroepen op de daartoe geijkte procedure;

(iv) de documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen: hun paspoorten bieden zicht op hun nationaliteit, identiteit en reisweg die niet ter discussie staan; de algemene rapporten en nieuwsberichten zijn illustratief voor een algemene situatie in hun land van herkomst en of de regio waar ze gewoond hebben, maar hebben geen betrekking op hun individuele persoon;

(v) verzoekers brengen geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen, evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen;

(vi) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict, het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico met zich mee op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking, het geweld is voornamelijk doelgericht van aard; in de overige regio's is er geen sprake van een gewapend conflict; het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet; er wordt geconcludeerd dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van dit artikel.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige, nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar

er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgende verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven. Verzoekers uiten immers geen kritiek op de motieven dat zij louter herhalen wat zij in hun vorig verzoek hebben uiteengezet en dat inzake hun aanwezigheid op een protest in Brussel omwille van de situatie in Colombia, waarvan mogelijk foto's zijn genomen waarop zij voorkomen, niet blijkt dat ze als gevolg hiervan enige problemen of hinder ervaren hebben, noch halen ze enige problemen aan die hun familieleden in Colombia hierdoor zouden gekend hebben. Waar verzoekers aanvoeren dat zij bewezen hebben dat er bedreigingen aan hun adres werden geuit, gestaafd door berichten en telefoongegevens, volstaat het op te merken dat bij beslissingen van de commissaris-generaal van 25 februari 2021 en bij arrest van de Raad nr. 256 542 werd vastgesteld dat verzoekers' verklaringen over de bedreigingen ongeloofwaardig werden bevonden. Door louter opnieuw te verwijzen naar deze reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen, gaan verzoekers hier geheel aan voorbij.

Verzoekers uiten voor het overige uitsluitend kritiek op de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij verwijzen naar de stukken 6 tot en met 8 bij het verzoekschrift, die zij in het kader van hun volgend verzoek hebben neergelegd. Zij verwijzen naar het nieuwe stuk 9 bij het verzoekschrift.

Inzake de stukken 6 tot en met 8 wordt in de bestreden beslissingen het volgende overwogen:

“Ter ondersteuning van dit tweede verzoek legde u de volgende documenten voor: rapporten van de Colombiaanse Defensoría del Pueblo over uw voormalige regio, persartikelen over de gewapende groeperingen en paramilitairen in het departement Meta en in Colombia, het rapport “Hechos Victimizantes” over de slachtoffers van het gewapend conflict in uw land, de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van Cedoca (CGVS), uw internationaal paspoort (kopie), het paspoort van uw dochter (kopie) en documenten over de gezondheidstoestand van uw dochter (kopieën).”

“De tot nu toe onbesproken documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Uw internationaal paspoort, alsook de exemplaren van uw echtgenoot, stiefzoon en dochter, bieden zicht op jullie nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan. Verder zijn de verschillende algemene rapporten en nieuwsberichten illustratief voor een algemene situatie in jullie land van herkomst en/of de regio waar jullie gewoond hebben, maar deze hebben geen betrekking op jullie individuele persoon.”

De Raad sluit zich erbij aan dat deze stukken, met name het rapport “Hechos Victimizantes”, in het Spaans, ongedateerd met gedeeltelijke vertaling (stuk 6); een persartikel van Swissinfo.ch in het Spaans, ongedateerd en niet vertaald (stuk 7a); een internetartikel “Mapa actual de guerra en Colombia: Conflictos y alianzas entre disidentes, ELN y paramilitares » van 30 juni 2021 van Voces RCN (stuk 7a) met gedeeltelijke vertaling; een internetartikel van swissinfo.ch van 1 juli 2021 “Hubo presencia de paramilitares en 27 ciudades durante protestas en Colombia” (stuk 7b) met vertaling; een bericht van het Defensoría del Pueblo van Colombia van 14 juli 2020 van 11 bladzijden “referencia: ALERTA TEMPRANA N° 031-2020, DE IMMINENCIA por la situación de Riesgo de los habitantes de la totalidad del perímetro del casco urbano del municipio San Martín de los Llanos (Meta) (...)” in het Spaans met gedeeltelijke vertaling (stuk 8), betrekking hebben op de algemene situatie in Colombia en/of Meta maar geen betrekking hebben op verzoekers' individuele situatie. In dit verband wordt tevens verwezen naar de uiteenzetting hieronder.

Het niet eerder voorgelegde stuk 9 bij het verzoekschrift, betreft een stuk in het Spaans waarvan geen vertaling is bijgevoegd. Artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het Procedurereglement van de Raad) schrijft voor dat bij gebrek van een voor eensluidend verklaarde vertaling, de Raad niet verplicht is deze documenten in overweging te nemen. Verzoekers voegen enkel een vertaling van de titel van dit artikel bij "Colombia - activiteiten van gewapende groepen zorgwekkend in Antioquia, Norte de Santander, Cauca en Narino, zegt Indepaz". In verband met de activiteiten van gewapende groepen in bepaalde regio's wordt verwezen naar de bespreking hieronder.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos.

De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden verdreven naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia en de paramilitairen werden ontwapend.

Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia"* van september 2015, als de COI *"Colombia: veiligheidssituatie"* van 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Gelet op de verklaringen van verzoekers betreffende hun herkomst uit Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Meta, waar verzoekers voor hun vertrek uit Colombia hebben verbleven, worden beoordeeld.

Hoewel de commissaris-generaal, met verwijzing naar de COI Focus van 2 augustus 2021 oordeelt dat er *"een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten [is] dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca,*

Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo”, blijkt uit diezelfde COI Focus ook dat er in het departement Meta, waar verzoekers uit afkomstig zijn, eveneens sprake is van een gewapend conflict. In de COI Focus van 2 augustus 2021 (p. 24) kan immers worden gelezen dat daar “battles” plaatsvinden, waarbij wordt verduidelijkt: “De geweldsincidenten in de categorie battles vallen uitsluitend binnen de subcategorie armed clashes. Het gaat hier bijna alleen om gerichte aanvallen van de gewapende groeperingen onderling of tegen de ordediensten of militairen.”

De Raad besluit, gelet op deze informatie, voorzichtigheidshalve aan te nemen dat er in het departement Meta wel degelijk sprake is van een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Dat er gewapende groeperingen aanwezig en actief zijn in het departement Meta en dat er gewapende confrontaties zijn, wordt aldus niet betwist. Het gegeven dat de Raad aanneemt dat er ook in het departement Meta sprake is van een gewapend conflict tussen strijdende partijen, impliceert echter niet *ipso facto* dat dit gewapend conflict ook gepaard gaat met willekeurig geweld, dit wil zeggen geweld dat burgers zonder onderscheid raakt, zonder dat zij specifiek worden gevisieerd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26: willekeurig geweld is geweld dat zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden).

Alleszins blijkt dat er in het departement Meta, naast “battles”, ook sprake is van “*violence against civilians*”, maar dit zijn “*gewelddaden waarbij een georganiseerde, gewapende groepering opzettelijk geweld gebruikt tegen ongewapende niet-strijders*”. Van “*explosions/remote violence*”, met granaataanvallen, ontploffingen door landmijnen en geïmproviseerde explosieven die als nevenschade ook burger-slachtoffers kunnen maken, wordt geen melding gemaakt (COI Focus, 2 augustus 2021, p. 24-25). Er vielen in Meta 33 dodelijke slachtoffers in de periode van 1 januari 2020 en 21 mei 2021 (p. 36).

Rekening houdend met de aard en de schaal van het geweld, zoals deze blijken uit de beschikbare landeninformatie, is de Raad van oordeel dat er in het departement Meta heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar dat departement louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35).

Het zijn eerder de departementen Cauca, Antioquia, Nariño, Norte de Santander en Valle de Cauca die, in vergelijking met Meta, het meeste dodelijke geweld kennen (p. 35-36).

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht kan stellen. De vertaalde titel van stuk 9 bij het verzoekschrift bevestigt dat in de departementen Cauca, Antioquia, Nariño, Norte de Santander er geweld is van gewapende groepen. De eerder voorgelegde stukken bevestigen de algemene situatie in Colombia en de hierboven geschetste situatie in Meta.

Bijgevolg rijst de vraag of verzoekers persoonlijke omstandigheden kunnen invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het departement Meta voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Meta een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

De Raad stelt vast dat verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aanbrengen die in hun hoofde het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Evenmin blijken uit het rechtsplegingsdossier elementen die erop wijzen dat er in verzoekers' hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst, *in casu* het departement Meta in Colombia, een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

2.3.9. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.10. Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET